

Kính gửi Anh Chị em trong Chúa Ki-tô:

Trong khi viết thư này cho Anh Chị em, tôi đang thăm mẹ tôi ở Houston khi mẹ tôi ở vào giai đoạn cuối của cuộc đời. Tôi ở với mẹ hai ngày, và mặc dầu mẹ tôi không còn biết nói chuyện với tôi nữa, tôi cũng nhắc lại những giai đoạn trong cuộc đời khi tôi còn ở với mẹ, từ khi mẹ sinh tôi rồi nuôi nấng anh chị em chúng tôi, cho đến khi chúng tôi rời khỏi nhà để có đời sống riêng, rồi mẹ phấn khởi nuôi dưỡng mấy đứa cháu, mấy đứa chắt của mẹ, cho đến khi tuổi già sức yếu trong những năm gần đây.

Rồi tôi cũng nói với mẹ tôi về thiên đàng. Về nỗi vui mừng được gặp Chúa nơi vinh quang của Ngài. Sự hiện diện của các Thiên thần, các Thánh, và những người thân yêu – nhất là ba tôi, người đã được đưa về Thiên đàng 15 năm trước, ông bà của tôi, và những người bạn của mẹ tôi. Mẹ tôi nằm trên giường trong nhà thương hưu dưỡng, và tôi ngồi sát bên cạnh mẹ bên cửa sổ. Mẹ tôi thích nhìn ra cửa sổ nơi mấy con chim hát trên cành.

Trí nhớ đưa tôi về một dĩ vãng nơi có một người con và một người mẹ cũng ngồi bên cửa sổ, cách đây mấy thế kỷ, và tưởng tượng ra những kỳ diệu và niềm vui của Thiên đàng. Thánh nữ Monica đã ngày đêm liên li cầu nguyện cho người con được sớm tìm thấy con đường và tìm thấy tình yêu và lòng nhân hậu của Chúa; và tôi tự hỏi không biết mẹ tôi đã khóc bao nhiêu lần cho con cái và cháu chắt và bao nhiêu lần mẹ đã cầu nguyện cho chúng tôi!

Trong khi chúng ta vui mừng kỷ niệm sự Phục sinh của Chúa trong mùa Phục sinh, tôi tự hỏi không biết chúng ta có nghĩ đến thiên đàng không. Và chúng ta có tưởng tượng thiên đàng như thế nào không. Chúng ta có chuẩn bị để về thiên đàng không.

Trong văn hóa ngày nay, chúng ta thường chuẩn bị nhiều điều trong cuộc sống. Chẳng hạn như chuẩn bị cho tương lai con cái, cho sự nghiệp của chúng ta, chuẩn bị chương trình du lịch đi nghỉ hè, và sắp xếp công việc sao cho hữu hiệu trong những ngày bận rộn. Nhưng chúng ta có chuẩn bị cho cuộc sống ở thiên đàng không? Và việc ấy có cần phải chuẩn bị không?

Sách Giáo lý Công giáo dạy chúng ta: “Thiên Đàng” là cuộc sống viên mãn vì được hiệp thông trong sự sống và tình yêu với Thiên Chúa Ba Ngôi, với Đức Trinh Nữ Ma-ri-a, với các thiên thần và các thánh. **Thiên Đàng là mục đích tối hậu và là sự hiện thực các nguyện vọng sâu xa nhất của con người, là tình trạng hạnh phúc tuyệt hảo và chung cuộc.**” (1024)

“Hạnh phúc tuyệt hảo và chung cuộc!” Thật là một điều tuyệt hảo! Nhà hiền triết Aristotle xưa đã cho rằng hạnh phúc là mục đích của mọi cuộc sống con người. Chúng ta tất cả cũng chỉ ước muốn và vươn tới hạnh phúc. Chúa Giê-su đã dạy chúng ta rằng đi theo Người, sống mật thiết

với Người và với tha nhân sẽ mang lại niềm vui và hạnh phúc. Thế nhưng trong cuộc sống này, niềm vui và hạnh phúc luôn bị cản trở và đè nén bởi tội lỗi của chúng ta và tội lỗi của thế gian. Và như Thánh Phao-lô đã nói: Trong cuộc sống Đức tin của chúng ta, chúng ta cố gắng yêu bằng tình yêu của Thiên Chúa.

Ở Thiên đàng sẽ không còn hy vọng và Đức tin, vì chúng ta đã đạt được điều mình tin và những gì chúng ta hy vọng. Ở Thiên đàng chỉ còn tình yêu. Yêu Chúa, yêu tha nhân, và yêu chính mình. Tình yêu của Chúa dành cho ta! Thánh Gioan đã dạy chúng ta: “Thiên Chúa là tình yêu!” (1Gn 4:8) Chúng ta hãy bắt đầu sống như thế, trong mùa Phục sinh này: Hãy sống bằng tình yêu! Đó là điều chúng ta làm để chuẩn bị cho Thiên đàng - bằng cách sống cuộc sống thiên đàng ở trần gian, với Đức tin, hy vọng và tình yêu.

Phép Thánh Thể đã hé mở cho ta một cuộc sống vĩnh cửu, xin cho ta được no đầy tình yêu Chúa, bằng “Bánh hằng sống bởi trời,” bằng Lời nhập thể, và mang lại sức mạnh cho cuộc hành trình trần thế, và sau cùng đến Thiên đàng.

Xin cầu chúc Anh Chị em mùa Phục Sinh đầy ơn thánh!

Giám Mục Oscar Cantú

Dear Sisters and Brothers in Christ:

As of the writing of this message, I was visiting my mother in Houston as she enters the final phases of her life. I spent two days with her, and although she was not able to respond to me verbally, I recalled with her the various phases of our life together, from her birthing and raising of my siblings and me to seeing us move out of the house and make our own lives, to the joy of spoiling her grandchildren and great-grandchildren, to the decline of her health in her later years.

I then reflected with her on what heaven might be like. The exhilaration of seeing God's glory. The presence of the angels and saints, of our loved ones – my father, who went to his heavenly reward 15 years ago, my grandparents, and her dear friends. My mother lay in her nursing home bed as I sat next to her beside the window. She likes to look out the window at the birds who visit and serenade her from the tree branches outside.

My memory went to another son and mother who sat by a window centuries ago, imagining what the wonders and joys of heaven might be like. St. Monica had prayed tirelessly that her son would find his way in life and discover God's love and mercy; I wondered how many tears my mother shed for her children and grandchildren and how many prayers she offered for us!

As we celebrate the resurrection of Jesus Christ in this Easter season, I wonder if we think about heaven. If we imagine what it might be like. If we make plans for it.

In our modern culture, we plan many things in life. We plan for our children's future, for the development of our careers, for vacations, and for efficient work on a busy day. Do we ever plan for heaven? Does it require planning?

The Catechism of the Catholic Church states the following: "This perfect life with the Most Holy Trinity - this communion of life and love with the Trinity, with the Virgin Mary, the angels and all the blessed - is called 'heaven.' **Heaven is the ultimate end and fulfillment of the deepest human longings, the state of supreme, definitive happiness**" (1024).

"Supreme, definitive happiness!" What a marvelous thought! The ancient philosopher, Aristotle, noted that happiness was the goal of every human life. We all ultimately desire and long for happiness. Jesus tells us that following him, and living in fellowship with God and neighbor, bring abiding joy and happiness. Yet, in this world, that joy and happiness will always be challenged by our own sins and the sins of the world. And so, as St. Paul says, "we walk by faith" in the journey of life, striving to love as God loves.

In heaven, faith and hope will no longer be necessary, as we will have achieved that which we believed and for which we hoped. Only love will endure in heaven. Love for God, neighbor, and self. God's love for us! We remember what St. John tells us: "God is love" (1 Jn 4:8). Let us start living that way now, in this Easter season: let us live in love. This is how we plan for heaven – by living the kingdom of heaven here on earth through faith, hope, and love.

As the Eucharist opens the window to us to eternal life, may we be fed by God's love for us, by "the Bread come down from heaven," by the Word made flesh, and gain strength for the journey through life, and ultimately to heaven.

Happy Easter!

Bishop Oscar Cantú